

idet § 93 bestemmer, at Nederiet er forpligtet til at bestoede Begravelsen, medens § 33 i Loven af 1866 siger, at der i den dødes tilgodehavende Hyre maa gøres Fradrag for hvad der nødvendig er udgivet til Begravelsen. — Til Betryggelse for den døde Sømands Arvinger er det i § 46 tilføjet, at Skipperen vidnesfæst skal lade optage Fortegnelse over alt, hvad den afdøde har efterladt sig om Bord. Ligger Skibet i dansk Havn eller anløber en saadan efter at Dødsfaldet er indtruffet, ville den afdødes Efterladenskaber naturligtvis være at afgive til Skifteretten eller efter Omstændighederne til den afdødes Arvinger. I andet Fald kan det ikke med Villighed forlanges, at Skipperen i en ubestemmelig lang Tid skal opbevare og bære Ansvar for bemeldte Efterladenskaber; det bestemmes derfor i Slutningen af § 46, at naar Dødsfaldet indtræffer udenfor Riget, kan Skipperen aflevere dem til Konsulen i Havn, som han derefter anløber, eller lade dem følge, selvfølgelig med Forpligtelse til derfor at aflægge Regnskab.

Forslagets § 47, der giver Regler for, hvorledes Skipperen har at forholde sig, naar der udenfor dansk Havn begaaes Forbrydelser af nogen til Skibet hørende Person eller af en Passager — altsaa ikke blot af det egentlige Skibsmandskab, men ogsaa af de i § 108 omtalte Personer og af hjemmede Søfolk, § 34 — svarer i det væsentlige til den gældende Lovgivning, nemlig Loven af 23de Februar 1866 § 21. Ved at sammenholde Forslagets § 47 hermed vil det ses, at Ordet „om Bord“ i Lov 1866 § 21, 1ste Linie, er udeladt, hvilket er sket, fordi den givne Regel ogsaa maa gælde, hvor den strafbare Handling er begaaet t. Eks. i et fremmed uciviliseret Land, paa en ensom Ø eller paa et andet Skib. Reglen om Skipperens Forpligtelse til at tage sig af Sagen, naar Forbrydelsen begaaes paa fremmed Territorium, er derhos given saaledes, at den kun paalægges ham, hvis Forbrydelsen ikke forfølges af Stedets Myndigheder, hvilket synes at være det naturlige og rigtige Moment ved Afgørelsen af, om Skipperen skal handle eller ikke. Naar det i sidste Stykke hedder, at Konsulen i vedkommende Tilfælde bestemmer, hvad der videre skal foretages, omfatter dette naturligtvis, hvad der siges i Lov 1866 § 21 3dje Stykke om, at Konsulen bestemmer, om den paagældende skal løslades eller hjemsendes, i sidste Tilfælde med samme Skib eller paa anden Maade; men der aabnes derved tillige Udgang for Konsulen til efter Omstændighederne at træffe andre Dispositioner, t. Eks. Overgivelse til Stedets Vridighed, hvis

denne anser sig kompetent til Sagens Forfølgelse, eller til det paagældende Lands Repræsentant, hvis han reklameres i Henhold til en bestaaende Konvention. — Hvad Straffebestemmelsen angaar, henvises til § 289, hvor der sættes Straf for Skipperens Misbrug af den ham efter § 47 2det Stykke tilkommende Myndighed.

I §§ 48—51 indeholdes de vigtige Regler om, i hvilke Tilfælde Skipperen er berettiget til paa Nederiets Vegne at afslutte Kontrakter, og i hvilket Omfang han ved de af ham indgaaede Retshandler forpligter Nederiet. Der maa i denne Henseende skelnes imellem, hvad Skipperen er berettiget til at gøre i Forhold til Nederiet, og hvilken Myndighed han maa anses at have overfor Tredjemand, saaledes at de med denne afsluttede Retshandler kunne forlanges respekterede af Nederiet. Det følger af Forholdets Natur, og er ogsaa almindelig anerkendt i Søfartslivet saavel som i Lovgivningerne, at Skipperen maa have Myndighed til endogsaa i ikke ringe Udstrækning at handle paa Nederiets Vegne. Deri kan ganske sikkert gøres Indskrænkninger af Nederiet og Skipperen er da selvfølgelig pligtig til at holde sig den ham saaledes givne Instruks efterrettelig, ligesaavel som enhver anden Fuldmægtig, forsaavidt der da ikke indtræde særlige Omstændigheder, som maatte gøre det endog til Pligt for Skipperen, paa Grund navnlig af hans Ansvar overfor andre i Rejsen interesserede saasom Ladningsejere, Godmerkreditorer osv., at handle paa en vis Maade til trods for en ham mulig af Nederiet given modstridende Ordre. Men om end Skipperen overfor Nederiet er bunden ved særlig Ordre fra dets Side, gælder her det samme, som tidligere med Hensyn til den bestyrende Nleder bemærket, at Tredjemand, der ikke har Kundskab om de i Skipperens almindelige Myndighed gjorte særlige Indskrænkninger, maa være besjætt til at gaa ud fra, at Skipperen kan handle paa Nederiets Vegne, og altsaa forbinde det, forsaavidt han holder sig indenfor de almindelige, ifølge Forholdets Natur givne og af Lovgivningen nærmere afstufne, Grænser for hans Myndighed. Dette kræver den nødvendige Sikkerhed i Omsætningen og Nederiets eget sande Tarv; en modsat Regel vilde utvivlsomt have til Følge, at Tredjemand vilde betænke sig paa at inklade sig med Skipperen uden en Legitimation for denne i de enkelte Tilfælde, hvorom der praktisk ordentligtvis ikke vil kunne være Tale. Noget ganske andet er det, at de Hensyn, som nærmere ere omtalte ved Lovforslagets § 7, føre til at begrænse Nederiets Ansvar til